

عنوان مقاله:

دلبستگی به مکان در سرای سالمندان و راهکارهایی جهت ارتقاء آن

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی نخبگان عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

الناز شاهعلی نیا - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی اردبیل

معصومه یعقوبی سنقرچی - عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اردبیل

خلاصه مقاله:

چالش معماری پایدار یافتن راه حل جامع برای ملاحظات محیطی و بدست آوردن سطح کیفیت زندگی و ارزش های فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی و آسایشی می باشد. دلبستگی به مکان کیفیتی عالی است که مهمترین ابعاد رابطه انسان و مکان را تشکیل می دهد و در آن انسان در تعامل با محیط به آن معنا بخشیده و به آن دلبسته می شود که این امر می تواند از بالاترین اهداف پایداری باشد. در طول چند دهه اخیر کاهش مرگ و میر ناشی از بهبود وضعیت بهداشتی و افزایش امید به زندگی سبب افزایش تعداد سالمندان در دنیا گردیده که این امر در آینده نیز شتاب بیشتری خواهد یافت. تفکر درباره زندگی در خانه سالمندان برای سالمند، ایجاد حس انزجار و تنفر میکند؛ چراکه خانه سالمندان معمولاً یادآور ناتوانی و ناکارآمدی سالمند در فرهنگ ایران می باشد. افراد سالمند سرای سالمندان را مکانی برای انتظار مرگ میدانند و شدیداً در آنجا احساس پوچی میکنند. این پژوهش تحلیلی توصیفی بوده و تجزیه و تحلیل اطلاعات به روش اسنادی صورت گرفته است، تا نقش - عوامل مختلف در افزایش حس دلبستگی به مکان به منظور ارتقاء کیفیت کالبدی مجموعه جهت افزایش کیفیت روانی و رضایتمندی سالمندان، مورد بررسی قرار گیرد. نتایج تحقیق نشان میدهد دلبستگی به مکان عامل اساسی در جهت ایجاد فضاهای ایده آل، ایجاد هویت و معنادار شدن محیط زندگی سالمندان و جلوگیری از انزوا و افزایش مشارکت، تعامل و رضایت از زندگی میباشد. انسان محور اصلی پایداری است و حتی اگر بهترین شرایط زندگی را هم فراهم آورد، تا زمانیکه حس تعلق به مکان نباشد، آن محیط برای پایداری نخواهد بود؛ در صورتیکه در صورت وجود دلبستگی به مکان انسان خود در جهت حفظ آن مکان کوشیده و پایداری حاصل خواهد شد.

کلمات کلیدی:

سالمند، دلبستگی به مکان، پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/530534>

